

L'aler religiós

El complot recentment descobert a Madrid amb certes ramificacions de no gaire importància, torna a donar actualitat a l'aler plantejat pel clericalisme peninsular arran de l'aprovació de l'article 24 de la nova Constitució.

No insistirem pas molt en doldre'ns de què dit article, resultat d'acord amb les esmenes que com a resultat del pacte entre els diferents elements polítics de la Cambra dels diputats hi foren introduïdes, no fos aprovat tal com havia estat redactat per la Comissió Constitucional, molt més radical i molt més d'acord amb els anhels de la massa obrera i esquerrana del país, que és la què —a fi de comptes— va possibilitar la instauració del règim republicà.

Les nostres conviccions anticlericals són molt arrelades i ens plau de remarcar que ja des de molts anys obrem d'acord amb elles i mai no hem temut les possibles contrarietats que la intolerància religiosa ens pogués ocasionar.

Quan avui la majoria dels partits democràtics declaren i consideren en llurs programes com a cosa primordial la separació de l'Església de l'Estat, resulta innocent voler insistir en què l'acord suara prèns representa la destrucció de la fe.

Ens desplaueu molt aquest seguit de publicacions clericals, reaccionàries, sovint poc soltes, amb que les nombroses associacions catequístes, lluisos, patronats, pomells, etc., pretenen anant enterbolint la ja deficient mentalitat dels nostres infants, i creiem un deure de ciutadania reduir-les a l'exacta expressió de la so a finalitat que elles deuen haver de tenir com a divulgadores d'ideals humanitaris i redemptors, d'aquells ideals que són més per a ésser predicats amb l'exemple que no per a difondre'ls sense practicar-los o que practicant-los en aparences deixen entrellucar quasi sempre finalitats lucratives o retardatàries del progrés humà.

—Ens desplaueu, així mateix, l'anticlericalisme cridaner i ens dolen aquell sens fi de publicacions que exalten la irreligiositat del poble en forma grotesca i no gens adient amb el veritable esperit que té de prevaler en el més essencial del moviment anticlerical, però creiem convenient que cada partit d'esquerra i lliure-pensador orientin a llurs afiliats en un sentit francament anticlerical, pràctic, i amb la deguda eficàcia per a acabar el més prompte possible amb la preponderància que a l'empar de la monarquia i amb procediments despòtics havia prèns el clero a Espanya.

No és pas la fe el que s'intenta destruir; no és pas cap persecució religiosa el que fan les esquerres; és, solsament, restablir la llibertat de consciència lliurant-la de la interdicció a què el fanatisme religiós l'havia sotmesa, i retornant a cada ciutadà el dret de tenir les creences que més li plaguin.

L'abús comès pel clericalisme espanyol possibilitant l'establiment d'ordes religioses en nombre infinitament superior al què segons el concordat correspon, ha dut com a conseqüència inevitable que el nou règim triomfant creïés oportú d'aturar-ho i de restablir fins allà on és possible el desgavell

Ironies

—Què feu quan un gos lladra?
—Quan un gos lladra, què faig? Vaja una pregunta, esteu de broma.

—Sí, home, sí, quan un gos lladra, què feu?

—Doncs, mireu, el deixo estar; només vigilo que no sigui rabiós.

* * *

—Perquè? Perquè ho ha firmat l'Alcalde?

—...

—Això no vol dir res, tantes coses firma?

—...

—Està clar que aquell llenguatge no és propi d'ell, ni per ell. Pots estar-ne ben segur de què ho signa sense llegir-ho.

* * *

Parlàvem del bon tremp del Batlle per aguantar els debats, evitant que moltes vegades s'acabin com el rosari de l'Aurora, i un expontani digué: Ja es necessita paciència, ja, per a fer de mestre d'estudi.

* * *

Un tinent d'Alcalde, la setmana passada repartia patents de republicanisme pur dient que ell més que republicà era anarquista.

Però, heu-vos ací, que quan més convençuts estàvem de què en Marx i l'Stalín quedarien petits al costat seu, surt el regidor X. i li diu: Ep, que encara tenim llistes del Requeté amb el teu nom...

* * *

Un periòdic local, portantveu d'una minoria que té en el poder tots els càrrecs del govern d'una ciutat, acusa als homes d'un determinat Centre de què en les lluites polítiques sols els mou un afany de càrrecs públics.

Es paradoxal i fins fa riure, que tal acusació pugui sortir d'uns elements que constitueixen en el Municipi una minoria tan migrada (vuit regidors), detenten no obstant, totes les finències d'Alcaldia.

Nosaltres, convençuts partidaris de la teoria de la relativitat, no dubtem que tal esforç (governar a gust d'altri) és digne de lloa i mereixedor d'un homenatge popular.

* * *

Hem rebut la següent nota pregada: «Els que cerquin col·locació a la Casa Gran, que vagin a inscriure's a la Tendeta del carrer del Canonge Baranera, que si no hi ha plaça ja la crearan. Es garanteix el servei. És obert tot el dia, però si trobéssin tancat, els interessats poden passar per la sucursal de la Plaça de la República, on, de pas, podran examinar el gènere».

que l'invasió de tantes ordes religioses produí, i —ja ho veieu, clericals!!— apart dels jesuïtes no es treu a ningú i ja veurem ara com justificareu aquests complots i aquestes conspiracions armades... dins del temple de Deu!!

Amb la fe, amb la bondat del cor, amb l'exemple, amb el sacrifici i amb la abnegació veritat, en la lluita per el progrés i el benestar humà potser sí que el poble anirà amb vosaltres. El que és ara com ara...

JOAN SANZ

Advertim als interessats, que és la primera i última vegada que admetem un anunci com a nota pregada; qui vulgui anunciar que els pagui. Ja l'hem fet massa el «primo».

* * *

Degut al gran esforç que ha fet i està fent la Comissió depuradora de les responsabilitats, l'Ajuntament s'ha vist en la necessitat d'adquirir un estoc de «Hipofosfites Salut».

* * *

Perdoneu la comparança, us heu fixat amb aquells que escupen en l'aire? Què els passa?

* * *

Ens han dit d'un senyor Martínez, el qual no tenim el gust de conèixer, que ell mateix s'ha nomenat president d'una delegació (si no estem errats) de cultura o ensenyança.

* * *

En la sessió del dijous proppassat, el Sr. Munells digué que l'Ajuntament havia pagat una factura de 80 ptes., de viatges d'autos a Barcelona, utilitzats per la senyora Barjau. Suposem que d'això en tenen com probants.

* * *

El Sr. Munells, en resumits comptes, vingué a dir que allò del dictàmen eren coses del regidor trentatrés. Per bé que nosaltres varem veure una closca que per cert no era la d'aquell regidor.

* * *

Diuen que el «líder» de la Tendeta estava gròc i que malgrat els esforços que feia, no pogué treure el bilis. Li recomanem el tractament Ferran.

* * *

Diuen també que el Sr. Arbós pensa regalar unes crosses als defensors del dictàmen Oliveres.

* * *

Ara resulta que del fracàs del dictàmen en té la culpa el Secretari. Tanmateix quan la gent agafa una mania...

* * *

Es cosa probada que el pensament de l'home gira sempre a l'entorn de les seves aficions. Així tenim que un sastre us parlarà de vestits, un sabater de sabates, un artista d'art i un insidiós de insidies, i el que té afany d'empleus, de càrrecs; i no parlem dels afamats de diner. El mateix passa amb els «xantagistes», que a tot arreu veuen competidors.

* * *

Segons sembla, un senyor que fa de president en una Comissió de Responsabilitats, diumenge digué que aquesta setmana deixaria algú de cos present. El nostre informador ho entendria malament, probablement digué que quedaria de cos present.

* * *

El senyor Pepet, suava tant d'angúnia en veure la nuvolada, que tot era mirar si trobava la fórmula de que el públic no s'en enterés del ridícol que anaven a fer ell i els seus tinents, però gràcies a l'enteresa de uns regidors, que vinguin d'on vinguin, hem de reconèixer que en aquest cas volien les coses clares, el públic no en sortí defraudat.

Ara ja sabem qui són els qui van a les palpenes!

* * *

I això són les responsabilitats? Sabaté, amb aquestes feres desencadenades, ja pots dormir tranquil, ja, que fins a tú no arribaran els brams.

AIGUA - GAS - ELECTRICITAT

Instal·lacions i reparacions de tota mena

Francesc Artau

Fermí Galán, 73

XAROPS I ORXATES

RIERA

BADALONA